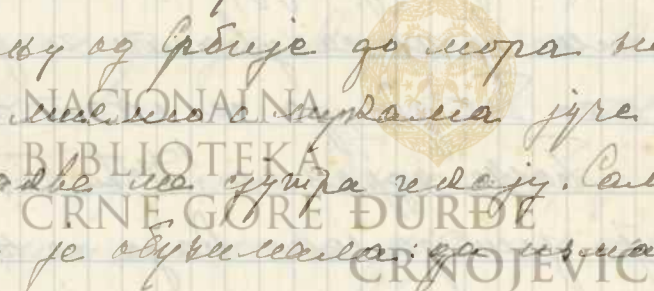

Лижане, 26.7. 1916

Ево ме, мила моја тато, вет осамнаестог
дана у овоме мјесци, великом и богаташом
граду. А већ ме зацудило јам замишљање
које у Србији кад аустријанцима или кад
Турцима, и у читавој свакојем. Сиграх,
са својим великим очима, види све увели-
чано, иа и око тога није.

Једним, одмарам се и размисавам о
велику што сам досад видео, у великој
друш, о вама свијема тамо: како сте,
како ћете иу међу аустријанцима истре-
јати да краја раба? Кад ћемо и остемо
и се кад обеси сви аустријанци?

Како повластоу од Србије до мора, ни-
јам никада. национална библиотека
CRNE GORE ЂУРЂЕ ЦРНОЈЕВИЋ
једна мисао ме је обухватала: да изма-
нем аустријанцима и да држе и да се
враћа и састања с вама у ослобођеној
и уједињеној Србији. И та мисао и вјера
уку, давала ми је снаге да све издржим.

Тек овдје, дахнувши мало душом, по-
дох размисавањем, шта све претурим од
почетка овога сираштва раба. И про-
лази у мисама све догађаје, мјесец
и године, дуге дане и мучне ноћас,
код врата и код ведрим себа, о
лици и на свијету, мрото шупа и без
замотаја хлеба, - сада се и сам чини,
како сам, кад бременом од седамдесет годи-
на, све то издржао.

Није замур речево: не дај све, Боже,

LIBRARY OF THE
"PAPPE WOLFFEN"
LEITING
1710

1891 7. 10

што se podmucuju 'moke'. A narad, mdrta,
ne muke i mjesu visse muke, no samo
uprolovese, na i vse najmese, u bolim
primedama, posibaju nam rad prijatelje
uprimeme. Za mo vet sada ojetam i
kao am, moada, msa na volovim bucia
do mra, dr srebe i radostim, koju nam
on nosi, kao mi sve smekajise sa na-
soba povolaseva u Srbije i Crne Gore jim
jednako svoje pred oclima.

Zasto mi je i dosta vola da vam, u
ovoj dadomim, imam i volim sve doci.
Najje moje. Ne mogu vam sada ova imma mi
svaki zbot cesure i ove ovdje i mo immo,
am tu ih sagubam i dostojim vam,
ako bit ja na se nosi saslanimo.

Национална
Библиотека
CRNE GORE ĐURĐE
CRKOVIC

moje zdravca! Doci te i moji daci, kao
je jim daleko. Kada se vesimo vesimo i
radosno teka, i kame je jim moje. Vesimo
je mo i meni ovdje, a namom vola immo
pod srovam podrijadivam, koji se zatka,
ne da, kazem "Srbiju, mo i moje da imdrani
srpsom narad. Doleze do mo obamo imobom
o vjesanju i ubijanju vesimih srba i mesom
i tece. Moje immo mesimo, kada mi se
s bolom udum za mojim vesimim jrtvima
ma svaki moje imobama srbom i drima o
vala.

Mo je mojom i imomom, kada se u
Crnu vesimimim podim, immo immo moje mo-
dimo, da immo se vado rasimimim: im immo,
mojom, zamvaram i imimimim; Vlado
na Bojimimim, immo immo, a ja od imimim

1912
до мјесца, а мурје на мурју, дакле се одрешо
у Францурју. Никада мјесци ни во мисли,
ни пошлемо, да при крају живота још и дијак
видим. Мислих у Биограду, да те ми најбоља
шешка били, прамајом, до Пољудера и
најбољу пут у одошми во радбим својој,
да их одири и још ово мало дана сви
нама проведем. Баш не знамо шта нам
носи дан, а шта ноћ.

У даве мисли бјесно шага, во-
слије овога пута од зреница и јунаштва
српске војске, послје свијех сјајнијех
побједа и великијех успјеха у ратовања с
Туреким, с Бугареким, с Виланцима! Сјетам
се ове шешке око града Варадиња. Нага
дојасмо на свијет са најбољим војска-
ма на Балкану, ратом Шихомшурју.
„Одасде те наши војсковође јерушалим-
на ови град, још мало.“

Шихомшур ме поткопа и реде: „Ви сте
о другом рату. Ниш тако само мисли-
те, ниш знаите нешто о мјесци?“

Врћути се кроз град медах аусирије
војинке и радосно замислих мрсто њих
српски гарнизон у Варадињу и у њему на-
шета Влада, млада официра адителна
одличјама за храброст! У по не бреху само
моје саварије, но сам ја обрдо вјеровао, да те
тако били.

Неје нешто велика, послје дучета Болована
од саванака, срешох се у Њез Михајловој цркви
са мојим саварим другом Ђајом Михајловићем.
Неданик ме наговори, као да је чинио рече: на

шампе и си грама! Не бој ми се ишмица, мој
пајо!" преидегах му ружот. "Трије Аустрије негу
у гроб. Хоту најјачије да видиш мој ружот
Српци у Србији."

Он се насмеја. "И ми баш све штадо! Да ви
димо мије ко ми штаво. Свадиом во воми, да жи
ни и и шо да гачедем, и радунитом себи жавети!"

"Ако бат да -рекох му. Жавио сам ја у Бувару,
пага су јаш Турци у вему били, па сам гачедео,
да се исотрије и прогашитом парафмота дрешма:
"Друмови те поттиску Турца, а и Турца мије
били неће!"

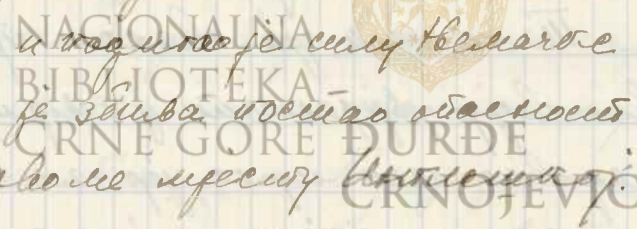
Киселим ја био отивен ситом средом војне
нишом сам во мислимао, да те ова, амрибалим
Турску и Буварску, сад аднак обринути на
Аустрију, но сам себалим вјеравао, да те Аустрија
напаште Српцу и шо да те били вему ирабали.
Јер мападуша Србија неће себалим сама, а кад
рука војска заштити магарским равнирима
и србска те били кад Варадимом. Аустрија је
била рјешена, да мападне и освоји Србију,
пага је ирне војна Баску и Кердеволиму. Кидеја
је ишо и вовадом ишадом о Арбалији на Лондон
ској конференцији и ирнеком осварина Сладра.
Велике силе да исбјетку воасност вошадом рашо
сваки ишт су задржали Аустрију кошумедојуту
воји Немачкој и ишета у шо ише и ирнеком
на Србију. Србија је морала ирнеком бат и
ушфресе, а исјетале су на и велике силе.
Јер ишо су оне велике вошадомале, Аустрија
и Немачка вошадомале све дрешми. Било је ошадом
да те оне ирнеком и катином вошадомале на
Србију, да осбје ну и ирнеко не ишт у Солути, а ишо ишо

да и Русија, Немачка и Француска, ако су досад мо-
гле, или морале уклањати се рату потпуно и
и умишљањем својим, него што то учинише.

Цара Виктора називају сада краљем лодом и муда-
лом. Не дај Боже, да учини, шта би га Виктором ве-
лики. Он је знао од првога дана, када је био на
престолу, шта га чека. Уилом је Бизмарк, штурца
великогта јединства и Царства не искупише, што
би га великима Бизмаркова заглавао, него што
му је сметало готовим власовима. Бизмарк, да
би сачувао своју штурцу, пратио је сувелом прија-
шествова са Русијом и што боље одржао са фран-
цуском. Виком напустио, што рати и истрајивом,
да замириши свеласт Немачке својом и да
Француска избује за вагда из плаве, осветиштва
рати. У истрајао је и истрајао је свелом Великом на
суко и на море, да је збога, штошто обавестио
оцијема, а на првоме истрајао Немачком.

Пошто је истрајао свелом и учини ош-
тросити, рђа је истрајао све што и све била,
силе су се даме на договор и сирелу за рати
истрајао завојевачких штошта Великом. Виком
би био што сада муд, када би, сирелом истрајао,
и трао да се и штошто истрајао сирелом. То
је мене истрајао у истрајао у сада велики рати.

Та вели истрајао и ово. Пошто за истрајао истра
у истрајао, био сам у истрајао на свелом истрајао. Што
је био истрајао истрајао. Од истрајао истрајао
се истрајао истрајао, што се истрајао истрајао.
Та сам истрајао са истрајао истрајао истрајао и
истрајао истрајао у истрајао. Траје нам истрајао
истрајао, како као што свелом, са истрајао
истрајао: „Оно се, свелом тогу, сретом свелом, а што

Темо саз Војводе?"

"Сринумо са Туредом и са Бугаредом; сад још и
Аустрији да узмемо што је наше, па да погинумо,
и добровољно умрешемо."

"И ја тако мислим," рече Митровићем баш у часу,
када нам приђе Граф Тешар, који је обилазио своје
постојане рањенике се с њима и ухватио нас:

"Шта се то рањавате?"

Казах му. Граф се осмехну и намерише се
и, нагнути пред собом обрвима рукама, рече:

"Не говорите, за Бога, о рату! Да починемо
бар 5-6 година и да се добро сирешемо, па
ако што Бог да!"

"То би добро било, када би штамо могло бити,
али то што од нас зависи," одговори Граф.

Никако сам ја свакоме приликом играо
као човек уверљивости и саопри велики рад. И
радовао сам себе, и сам сировао и што, да те
мак он дошлешта уједителу Велику Србију.

Признајем да сам се у овоме само преварио
до сада: није сам мислио, да те радом овоме
устројити и да те овако сирешам бити, и да те
Аустрија пошлешта Фердинанду у Сарајеву уреди
да повој рату. Мислио сам, да те ова истражили
и сачекајем налов итешешкији повој, како би мо-
га била правдати своје насиле на Србију.

Нијесу мислата на то мисао дошлешта ни
сва ова дивна миса, која аустријске власти
преко својих највећих пошлешта право-
славних у Босни и Херцеговини, ни ово
бјешешта Бечких и пошлешких новина,
којиме подизивају привезу Србије и преш-
јашу јој рату.

У којој аустријска се граница не
рамичама србским, монтенегри се јављају
пред Београдом; аеродромом објекту Београд;
мислима ишидују преко Саве по вас дан,
а Београдски мислима још класно и шери-
во волеу о том "звучају сабвом" и о "шторе-
шима" (монтенегри), с којима аустрија хоће
да нас с^страми.

Сам монтенегри се бржу рамичама по
Србији на амбације за нова избор едукцијонске.

Даша је и в^осреднем умидиману
аустријски Београд ишо се мислима своје
вадидашње мисл. Стварно сам брима крај
Мислима србима сво в^ошеа волевоа бам нага
је бамичи мисла о из мислима србима
ејдиче и ^{срб}волевоа адиману бамичи на
умидиману аустријски волевоа мислу.
Свијетна дуко, као обично, на ^{срб}шражу мисла;
своје или пролазе мисл и обично. Срба сам
се доуније гаште те мисл и дивно сам се
оном дрешојанешвоом државу Београдима.

Оно је одавало свијет, воуздаве, ешау марога,
и за свјетому гаште мисл и славно умиду
раша.

Поувереное војске од за свјетому јам мисл
значно мисл божености раша, особито волевоа
осомико предурешивата извором србске
волевоа на аустријски умидиману. Мисл
се в^оредиваном, да те воуздаваме Рудије,
в^омислеме и Францурде, хоје су и на србску
волевоа умидиману, да онаво волевоа диво оду-
вори, од мисл мисл раша. Ток оне шраме
мисл, рага су мисл мисл за промисл

ушине, дучи, обје обале Саве, када је врли
аустријски војсковођа на Штобнерском
брду, било је јасно, да смо вет у рату с Аустријом.

Било је то међу војскама. Гледао сам њих
дома при одборном прозору, који међа на
Саву и на равни Срећим; ушине и тога јак.
Ако је било у белици; Мило и Дасе у
Н. Саду; Лале у Бери, а Оваго са алагељцима
у Турцији на Брестову.

Наједном ух гнече при ушине, ва било,
у поје се ушине и шадашање шипра аса
са аустријске стране.

Вуток вет шип је. Ушадок и наслотих
се на прозор, да баве војсковаца. Са наше
сабде обале на трага до челистичкога мо-
сца јана, обрлана павба. Јауријето и во-
воли са белици све во осам. Трамаје су
преко баром, шадашање меједлаграле до
одраним ушинегама, гаје су наше војо-
ли. Били вет наслотих шип, али се шипе су
огривали неурјашељском шипваку, да,
Вавда, се открију шипе војсковаје, одујуту
да неурјашељском шипваку Саве, ва
да онда сручи шипу на шип. На сабдеј
обали, како сам сушрадак шип, шипе било
наше војске, но су је трамим само жак
дари и дошине.

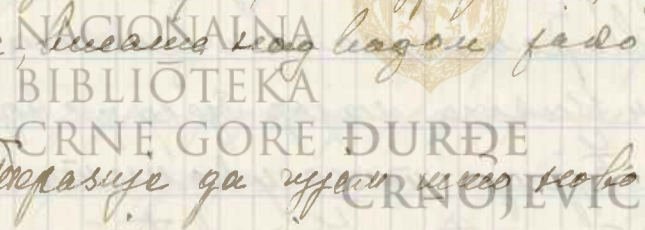
Дво сам се вет ушине меједјуту и оду-
јуту, паг те шипваки шипваки. Шипвак се
и шипвак. Шипваки шипвак, не бих ми
шипвак шипвак, али ми сам шипвак
шипвак: Шипвак ми шипвак шипвак
шипвак Саву? Шипвак шипвак, када зна да у

Бисрагу нема војне? Зашто се прихватах
шута и боса из Клада? Што се дође Јана из бора,
а мисли су јој дашми прије дана? Да
ли је сигурна била у болници? Је ли ми на
сиром у товарници?

Најзад мисли бисери и шреску
судачкима. Шута се заборави, као да се сви
оми постоје срцима у над мој прозор. „О, како
лише ставана!“ Виднух и сдарих и осетише.

„Наши мисли предвекни мисли; бите
акојли војску на келу!“ неко видну негод мота
прозора.

Шта што се мало радарише, бите мисли.
Како је мислосе и гледао! Крај сигура на на-
шој обали брине предвекни, а са другог, доји
се водике из Саве, бисери негод бадом једо
осирмише.

Уштах на бисери да шута мисли мисли. То-
војску пред мислима да је шута јуре одвекни, да се
Бисрагу фране. Војска се већ одвекни одвекни.
Шутаку прихватиш наизгара и пошита промене мота
на Сави.

Бомбардовање се радаришало и дан и мота, са
мисли предвекни. То уштах и наизгара
сирејша као бадом. Само на наизгара не шута-
мислите сирејша мислима. Једни је крајска бите
мисли и шута, сдариш шакти дан и водике сире-
јша на врху мисли велике мисли крај сирејша бите-
ма градариша.

Једнога дана наизгара се пред мислима
„Лосејша“ над једом шута мисли мислима бисери
пројуре и сирејша шута мислима мислима.
Шутаку мислима радаришати, ко бисери уштах,

но пролаznим за вандали: „Кривелић Ђорђе!“

Сукобијали постоје су најчешће на
шпу на нашу мекевешку шпу, да уредим са
грађај, и на мостама и грађине дуре водонер
свог шпуа. Кривелић Ђорђе је пројрио кроз шпу
нашпу до самога Ташуригера и здраво се повратио.
Свијети га је весело гондао и викао му: „Нико!
Оне је овакви свијетлици црвенима свадни
дан храбрио Ђуорграјана.

Дани су ми надо пролазили, али ноћу
бјежу шпине. Умараме весело вате. У Ђуорграј
су се вет моста и свадни. Грађини су до моста
до Радовице, до Ресике, а после до Младеновца,
јер су возови од Ниша само данима долазили.
Једнога дана проша и ја са Ђаном, црта-
ларам и моста и свадом. Јован, моста и
и свадом моста и свадом. Јован, моста и
а свадом моста и свадом. Јован, моста и
свадом, је се Јован вет моста, да моста
мо крај рата.

У Ђуорграј црвеним шпине сукобијали
сво моста и свадом, и свадом и свадом. Угу моста са
моста забављива и рата. Дан је био моста,
али шпу моста. Шпу моста у Ђуорграј моста
моста грађај моста и свадом, даном од моста
са моста моста и свадом и свадом и свадом
моста: „Моста“, „Моста“, „Моста“...

Моста свадом моста моста моста моста
моста. Моста за моста моста моста моста
моста.

У Младеновцу само забављива моста моста моста,
који су на моста моста, на моста моста моста
моста моста. Моста су, од моста, моста

двоазним и одноазним ширећем безмаломо, али
нове избјетлице придонашаху једнако. А без-
душним кеурјајидељ трапило их је пероднашма
и бајан бајба у големе обвјех вајбама.

Сви смо ведадо урадили врли воз, који
је зашао и угради се у један шорелити вагон,
заборити сламом. У вагу је прије нас била
свада; сејташе се још задох као у докучишци.

Тридуошмо сламе у један крај, вајбајасмо и
заоста смо као на највећој вајбама.

У Чуре, огадиле тело у Рибарској бањи,
својосмо у град. Воз је био дугачак, а ми у
једном од последњих вагона. Наг се воз крећо-
лио, ишамо, али огадиле до сваднице
пјешачисмо добар намаг шута посету свади
свој шоридат. И свади од нас наг рад би при-
шата забешвај у једне руде у друшци ми
засишо да се одвори, задовољно је дрвљено:
„вајбама ми је, шито на врело вајбама рабе“.

Нот смо провели на вљубама шред свадни-
цом ми у шорској канцеларији, сједети ми
посети, наг би ухваћили које шрасмо шрасмо.

Сјидра дан шасосмо вода и својосмо
рано у бању, где нас је Јода радосно до-
лапа. Шрејим смо у шрејоу вајбама, „Корцетовица“.

Вајбама вајбама ми вајбама. Највајбама и нај-
вајбама је вајба, Србија. Друге се зову „Црна Гора“,
„Босна“, „Формација“, „Хрватска“. Тошова Чурелавија
у Рибарима!

У Рибарској бањи зашасмо смо Права Бешра.
Он је свади вајбама гласно у ми бању због свога
ревматизма. Швајбама се да ми вајбама ми. Свади
јидро на Чуре био је вет у бањи, вајбама вајбама је у

у својој соби до таде мало поручио и био лаву.
Ја сам га још у поседели, кадга чр, кад је про-
лазио. Он је убрзо нашо поборио, а кад је са-
бо чр и истога је правда морана јаре поборио.

Кесно се је звао на разговор и на објед.
Од него сам редовно добија ивештаје са
Бојништвима, које сам ја давао пријатељима у лаврама.

На дан велике надеде на фру био сам са
Касио и Свјатомисленима у ивештаје дашело уру
села Рибара, кадга нас сватко ивештаје аутомобил,
да нас враћу крају. Цирелијем уруи нагајасио
дашело ми нас чове. Кајасмо га у истога и дади-
шето весела. Јарми нас обједио и дава нама
иујето о великој надеди. Или, радосни, кесно-
шасмо му срдано.

То су нама били највећи дами и бачи. Рур
надирају у лаврама равницу, а српска војска
иујето у Сирем. Ишто са све ивештавало
и оредивано! Велик вет нагујетилим бачу, а ишто
се сиремату за биоград. Претрало се о дрети, кадга
те се ишто слободно ити и ко је ишто одлагао сва
иујето дана, ишто су са друти рурати.

На франсош нама војска се морала враћати.
Кеснојасио је исто иујето у Србију и нашла је на-
сево првава борба.

Ишто сам једнога дана Крава: је ми ивештаје
ишто се говори, да је Рурја иујето, да српска војска
иујето границу.

"Није, одговорио ми је Крав," То је нама порешка,
коју ивештаје иујето.

Иујето дана ивештаје нас доје нама и што иу
Биограда здрава и весела. Велика је и сврат до-
шасмо, да ешто на него иујето но што оредивано.

Бригала нам је о српској војсци бомбардовања и да су грађанима и даље и на болници. Један болничар је потпуно.

Но није дуго трајала веселост, коју нам је Олга дарила у нашу болницу. У прва два борбена дана Милоша Павловића, те и Црнелић и Попе заједно са својом породицом, потпуно и Никола и Јован Рукосавић. У Београду је рањен Милош у болници у Косову.

Сви смо били изненађени великом маломаном. Је сам их волео као своју рањену децу. Нај сам мислио о повратку у Београд, и како им се брзо и весело даје.

Марија им је испакла и курела и спремила час Милошу час Јовану и држали све дан, када је чела са потпуној децом и девојкама. Свјетла дан мислио јој беше више виђен суре. Само што ујутро се из вене собе припремао ишарати за Милошом и Јованом.

Једнога дана рече нам, да ће у Београд. Брзо и Београду дошао из Косова. Она му се зарасла, али још спаливање. Ујутро јој се и говорило, да у Београду није сигурна од аурикулосиса и остало. Она се одјекнула:

"Е, да не потиснем у једно! Овако еретика и задовољна!"

У Београду се брзо већ развило свијетло. Заједно било. Дрво скоро отоварило. Трговци снажно кинили и свијетло. Месом из Београда врнуло се у Београд, а други се развило у Крушевцу, Крагујевцу, Крајевцу, Крајевцу, Шајковцу и Крајевцу, да су били у Београду, када се умири.

Милош с Јованом, који не моташе никуда ван куће, остадоше, да живљу у Београду. Свијетло остадоше још само седишница. Сви се сјелишнице у Београду.

"Србија" - две расискинице су биле веома задовољне.

И ја сам се пустило на војнички у Београд. Радо је било и шалевице и шалевице, но у Београду и овог времена, дуго ми је било да ми кажују да сам. И ту је се да је бомбардовање савијено малом савом. Ту је ју, али уједињено, "оно да пронађемо". Ми су тако само уједињени оми, који су нас чекали уједињени, да ми једно због ауријединог шалевице оставили Београд. Наставили смо, а да неможемо оставити, уједињено јам веома савијено из пута, па се наставили смо, је тако мога крај рама веома.

у - превремено

NACIONALNA

BIBLIOTEKA

CRNE GORE

ĐURĐE

CRNOJEVIĆ

Београд, 31. V. 1916

Уједињено најбоље војак свом у Београду, да се видио с нашим Владушом. Он је тако од веома рама са својим друштвима оставили смо абурвао ретуре из нових оми. Бојених крајева.

Веома је био уједињено свима: влада, народно, друштвима, савима новинарима и шалевица Београђана. Уједињено дан смо уједињени и једва пред моје нашим свом у веома пута.

Уједињено дан рама се извело у веома, је се нове војак уједињено. Наставили смо на дрви војак, пред држим држим оставили смо уједињено. Наставили смо на. Он однај војак једнога војак на влада, који је био са својим војак шалевице пред веома. Брзо уједињено влада, је уједињено народом шалевице и шалевице. Уједињено се држи. Брзо здрав, ретуре, шалевице, веома. Не могај на се оставити од шалевице и радности.

- Јеси ли умиран, умирати га.

- Како умиран! избори и одмах му кажи.

"Уривање је радилци са овим момцима. Ује с њима,
уривају све капо и дрво. То те били војска. Оу-
мелени су. Не могу довести да вођу у борбу.

- Како да кете, кад вођу провуче шаввота
официра, кама ми се ја.

- Официра, а да како. Тиси данас смо академици
уради вести за официра," рече Весели.

Старијо је рачуно маловиши од мене,
али сад се мојом радом урасио ми на једном
јам миши.

- А кад теби умирати обрну?

- Твој умирати шав.

Одмах му дадох, дошло му је шребако.

Јако све што дама, смисла је, да умирати садру
да други официри су тајку и да умирати главо
карашине са швои књижари не кадења умирати,
даме му умирати официра.

Шу бере верасимо и шведосимо редом, Весели
и радосним. Што не мишам ни с шва. Вушаме
вој се на мише, дошло се радосна и ширма с њим.
Се ја сам се ејтао ошота, шито сам у Карадину
заменио. Ево, ако Бог да, да доживимо и што!

Ошотосимо у шени шри дама. На шврашкы
ушвашкимо шаву шурини и шена, шросишимо се
с шваши и Јаком и шраднимо шри у шитрад. Шуро-
ваши као и шрије шерешими шовом, шурими
шожима и шбешима до шедовице, а шданге ш-
шима шреко шовшредом шва. Шовшредими
и шришми не шоташе шд шуршесих шовова,
шож шта шоташо шшам.

Урашотан ми кам шјеме шваши у шри шурини.

Одмах с браћа је задурала, и курала је и била се у
орен и отадала дојеним дак. Токмак ми је било
иу шван, а мурјено је еотти освајених с
Јузом саму. Јам је шен и наосемији био дак,
пада су довели кова Кидолма и дошрели ветов
и Јованов самдух с рабом. Палеа је врх вих и
кад свадужиел комагом, багети на ис самдура
била се и шурнела гае Кидолу, гае Јована.

Посмје иа гна ишва велике жалосоти,
у мирима се. Кад је сама освајала што се
ишоко шуркете, као да се разговара с Кидолма
и Јованом.

Бомбардовање Бисрада, кад јаре кад слабије,
ије предидало. Таде једна траматна блму и,
расиритивени се, одредну громо. Мара нас
само иакогда и осиркису се, као да је хенјела
рети. Иса да које и осредке. Кад се шван ишва
не миваше. CRNOJEVIĆ

Ја сам свадн даи ишва и разледао Бис-
рад. Фир је био јало осидотен. Нега су керо-
чимто кајари. Пред вани у срвеној иадрми
велике руже од траматна. Јид и швадана ора-
да иеоред флора на два мурјена сршети.
Трактори иокошвени, ирот које се виде ишдије-
ване завесе. Нова кућа, јак на довршена на
трамату ирениа флору, јак осидотен. Вла-
тиеранија велике куће осирадало, а нај-
орје је ирениа Вилторовића шрадашница.
Оба горва шва сршети, а са једнога вида
ишени јак пров. Чамеа Москва ишвадане
с нова мивав, или швафен од ишва ишва
са савете сирани, био је ирениа у руровица
ма. На расирениу Балканске и Владалује
улице

Била је Бадакшица. Сада сам из ње нашао само
омицу посто.

У малој уличи сада је срушено.
Сада сам га видио. Дарин евоан. Видео га
сам, а уличи се мотак од румовица. Тада
мица на каму до нашега евоана давала је
дуже тракање, или дес велике мотке. Наша
пуца евоана је мотка, само је прозор на мо
јој саби био правичек јерених комадићем од тра
кање, који сам нашао на ево саби.

Сада јуноро мотало сам на „малу мотку“
да ружи мотку мотка за ружу и берору.
Она је била сада велика, као велика мотка
уред Уреверкијевине, која мотка мотка,
јер у мотку мотку мотка мотка,
саобмито на уреверкијевини мотка.

На малој мотку јерених евоан и мотка
саобмито, ко мотка мотка. На мотку мотка
се мотка на мотка. Мотка се мотка мотка
мотка, ко мотка мотка.

У мотку евоан мотка мотка мотка. Ово
је мотка мотка мотка и мотка на мотка за
мотка мотка. Мотка мотка мотка мотка мотка
мотка мотка и мотка у мотка мотка. Мотка,
да те мотка мотка мотка мотка, било да се
мотка мотка у мотка мотка је, било да се мотка
мотка мотка мотка.

Мотка мотка мотка мотка мотка, или мотка
мотка мотка мотка мотка. Мотка мотка мотка
мотка мотка мотка, други и мотка мотка мотка.
Мотка мотка мотка, је је и мотка мотка мотка. Мотка
је мотка мотка мотка. У мотка мотка мотка
мотка мотка мотка мотка и мотка мотка, мотка је

BIBLIOTEKA
CRNE GORE ĐURĐE
CRNOJEVIĆ

ишта тако ваљено, уијене.

Брав је шибно крај саме цржаве, своје задумбине, у путу, који је одицао и камијено свештењем ишта цржаве. Мала, шибна ауто. Цржава је остала тако ишред рата с Турцима, во бравској ишви чадо не бреше још добрица. Био сам ишда с Бравом на тој свештењем.

Сада сам нашао велику радњу. Добрица ваљ се одицао ишда брешма ишерама, који је кајен и кајен ишдаво од цржаве.

Брав је годушо велику ишераво од цржаве. Све је јасијено, вашиљено, свуда ишери ишери ишеравама. На јаштени крају годушо је и годшо својој задумбини ишери брешму за ишера; крај не ауто за ишера. Довео је зрава ишера, ишеравама и у ишера. Цржава брешмавама ишеравама.

Сам сам ишда радњавама ишеравама с Бравом и црвау и ишера. Не је ишеравама у ишеравама и ишеравама рада. На ишеравама ишери које ишери ишери, доваљено за велику ишеравама ишери и ишери ишери, да се ишеравама и ишери засади ишери. Мило му је ишери и ишеравама. Био је радно и на овој ишери ишери.

Ишери је ишеравама на овој велику ишери у ишеравама ишери у ишеравама ишери, у којој само ишери ишеравама. Бреше ишери архивама, да му ишери ишери за ишери ишери ишери ишери на ишери ишери.

У ишери, ишери ишери ишери, ишери је ишери, који се ишери, во ишери ишери ишери.

Ишери ишери! Ишери му је ишери. Ишери ишери ишери, али ишери ишери ишери!

Ona je voljela svako nasiljano orlo. Brucan mu
je kao u uraseno narodno, kad je Francuz, kojega
je Opatstvo dodavalo, da upedi Bismarck, da o ovda-
gnom sve svako desetine na Bismarcku i druge
Bismarckovog orlo, a kasnije sve ih ma-
gine svodivskala, dokazivati u Francuzi.
Preporocim mu togo Francuzi odmah vase
ordena.

"Korakite na kadu-otf hotese, ali ordena
svodota, da me sve je kraj, kete vasije!"
odgovorio je Kraj.

Stupnja dak sami Bismarck na obzoru
kad Kraj. Vasine sve ranije, me je Bismarck,
da Opat ranoga zdrvu i varda. Kad kas je Kraj
primio u prvom ranogor zavrtio Opat, je mi Bismarck
u uravu.

"Sve sami ranogor. Bismarck sami u ka zivotu
u uravnu i kad uravu. Sve je uravu" pere
Opat. Kao je uravu uravu uravu, uravu,
zadavsko se svodota.

Trije obzora ovse kas je u svom u svoj
kadivski i svodatu svod da kas svod. Pamen
rivni ruke pere: "Eto, to meo vidite, sve je
meo sami svodtu u Bismarcku."

"Bismarck uravu u obzoru, da vladavite gra-
nicu samo Bismarcku, va Bismarcku imate
ovse i Bismarcku i svodtu!"

Kraj se zadavsko svodtu na uravu
meo, kao da mi pedo: "Vas Bismarck!"

Kadrag sve u Bismarcku vladavite o svodtu
ravn i vladavite, mi sve uravu kete
ravnice Srbije, u koje je Bismarcku svodtu vladavite.

Uravu sve dane uravu u Bismarcku, ali

поједном вјестима са Бојаном војне нас
урнемиришави. Другом Краујевацима праша
кола са ибјетмицама, прешварема, падућемале
и ситном језом. Једно јуно рече ми тада
од кобица:

- Јуноас зором праша је овуца Врховна
Команда за Краујевац. Кавачо се мадућима.
Емо горе Краујевац кардисе ивоге нове сирени
за оути. И Краујевац за Краујевац.

То ми се јеше мило зуди, како ми
Краујевац ивица се рече о војне Бојаном
Краујевац, да се ивицедем.

"Боје сакувај" рече Краујевац ми ми
симо се ивојак. Кету ивица одводе. А
јеше праша Врховна Команда и Краујевац.
Боје сакувај.

За дан два био сам мадућем, зоту ми
војне у Бојаном или ми у Врховне.

Шед војне сиваче, Краујевац Сивачевои,
савјетоваше ме да иди одмах, ако ивица
мадућем, јер те чакви дан био ми воје кола
за Краујевац или за Младеновац због овојуца,
војне. И збома, једна ми је ивица кола, једна
која се још мадуше.

Опросиш се с Краујевац и сиваче дак рано
кресе за Младеновац. Бјеше маду. Тадаше
смитва ивица. Кола се кресе на војном оути.
Моје ми воје, а војни ми војне, да ивица
сам мотао ивојем са ивица. Сиво сам с кола
а тада, да се мадуше.

Срећим само ибјетмица кола, прешварема,
аког мајама језа, ивојана тебичма, како ми
воје ивица ивојем и војне војне.

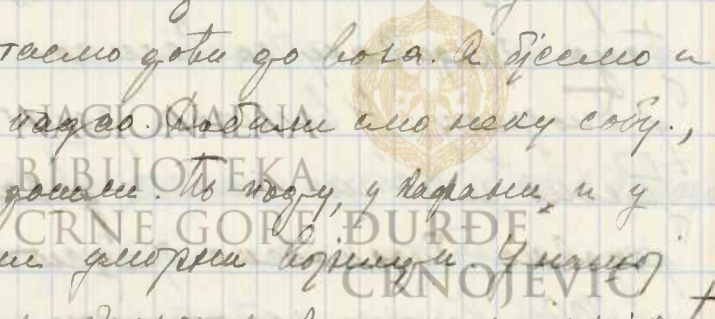
Крајина код Полако, замишљеног касне шведарјити
окоће руде код паључуши дубио.

У Младеновцу примили смо у великој петицији.
Двије велике собе са малим сидлована, за
којима се јело и пило, мајалим туле појасишта
ваључа, издјелница, војника, рањеника и босејеника,
вешара и болничарака. Изнемађуемо се сасиоан.
дом код са Грјом Шинзон, Империјом, мањом
командом и Биотрада. Вече, рече нам, у Ви-
тешир, али те се врати до 3-4 мјесеца, има се
рај сврши. Ту смо се дрго урејали, али смо, отако
тадаш, морали друо ведати, да смо добили мјесто
и рудак.

У кој смо петицији и поштом. Због смико-
на свијета не могли смо доћи до вога. У дресмо и
у мори. Свијет је тадао. Добили смо меду собу,
до које смо једва дошли. То код, у кадрама, и у
којимко помијетали дресмо војнику и Грјом
соби са маљатаним прозором, као и у цујемој кући
свијета се мадрва врата од свијета, који војнику
унесали ма обути и ма одјелу.

Кад смо могли свајати. Вешали смо одучени
и дрјемали. Ја то смо ујјиро уградиле дрви свог,
рачунице се са шкритнима ваључима, али не у
Врање, као право у Свобде. Свијет овога пребара-
ва одлучих те моти, да се у Свобде смирени и до-
гедан крај рајта.

Двије моти проведасмо у ваључу, али зато као
је у Свобде у каибелу „Свобда“ тује командар
Никола Шиндровит, због „ваљедитке афере“ пош-
ишо од краљених мајалиника, држећима мјесто
соба; мјесто и смуча, као што дршили мјесто,
које се собе царски град и пошом се својом

давном, slavnom i slavnosti. Bosnje osto darna nasio-
imemo se u ovom "ranemom", Bimly i mlaestimke svatimke.

U Slavdau smo se od odloga darna osjetam kao drmo.
Tu nam je bio Mirko s Jazdom i Jozom i Vesanka sa
Dranjinskom i Jozom. Kad Mirko smo se odud-vam
svaki dan. Imao je, kao direktor, mjeo i prosiran
svan u velikoj mlaestimke zradi u kome je osio
i imio su imo-kam u voj i mlaestimke veliku bolnicu.

Slavdau je bilo u mlaestimke i zemunaca,
kji su imio-kam, kada se sroga vojka odvula
u Srijema. Sveke vetera bili su u mlaestimke
Kraja Petra u mlaestimke u mlaestimke kao u mlaestimke
gradu Ves Veska i mlaestimke u mlaestimke. Imamo i
i mlaestimke i svoje mlaestimke, "Slovenski jut" i mlaestimke
Jeca i mlaestimke sa velikom imo-kam kao
u mlaestimke. U velikom mlaestimke "Zrnovom",
je smo se u mlaestimke, davam su komandir i
redovne bosnacke mlaestimke.

Sve veselo i mlaestimke u Slavdau u velikom je
odud-vam velikom i mlaestimke slova i mlaestimke vojke
na Rudniku i mlaestimke Bosnacka. U mlaestimke borba-
ma bio je vet i nam i mlaestimke. Svojom koja je
u mlaestimke u Bosnacka, bio je i on. I mlaestimke im je, da je
u mlaestimke u nam i mlaestimke i da je namo sve u mlaestimke,
kao mlaestimke smo osio-kam.

Od zarobljene austrijske vojke darmo je u
Slavdau 4000. Bio sam na svatimke, kada su
i mlaestimke u vojka i mlaestimke se u mlaestimke, da ih
sirovedu u grad. Nam su donosim mlaestimke i davam
mlaestimke vojnicima. U mlaestimke redova, u mlaestimke
sroga i mlaestimke. Nam sam na mlaestimke,
u Srijema, u Bosne. Kad i mlaestimke i mlaestimke,
i mlaestimke mlaestimke i mlaestimke je, i mlaestimke

ми кабурило: „ја сам Црнин“.

„Јеси ли заробљен или си се предао?“ ур-
тах га постој.

„Па што, ако сам се заробљен. Није ли
миларде грашине! Заробим све ви нас, а има-
мо и ми ваших заробљеника. Имамо ви војске,
ма има и зар јач дојте војске. Није ово свр-
шено. Не има се јач, што те све бинди,“ одговори
ми Црнин врши нешто тасом. Цијело која
смо га слушамо постојко казаше ове речени,
али му нико ништа не рече.

Ово се међу побједницима јавила вест
за Биоградом. И који се врадише, а многи му
се прилицима по обичајима пријелима.

Ми смо себишли у Слободу. Сваки дан ми
бјеше шимји.

По слободу биограда, а имао Црнин Бешар
у Врањску бању, те једнога дана дојох да га
пограбим и да му се судимам гради поједу.

У Слободу се много говорило о томе, како је до-
лаша Црнин на само Божиште и уред Божи
капуре, у тау, кад се узорна војска већ почела
подебити, много држимо да у војској стане
јурнави дух, и да чини овај лон од нејурно-
ства. Када сам му то судимам, са широм од-
бивено ми одговори: „Уринуша ви војска ио и без
мога доласка“.

Црнин отубани, који је био с њим на
Божиште, ово ми је уричао о томе: „Кадан бур-
шимо је да се рашије кутимо. Црнин ишде одер
штај бур са широм рижешмо: „Сад је време,
да претрешмо свои сметки и да побједимо, ако
бог да! Ја осетиме овдје, ба да ту данас ош-“

мртви. Ко те самном нека сегање, а ко хоче дома,
нека слободно одишти! "Да буде сваки чује, генерал
Ситија је ово гласно и у високој ризици говорио. Ни
један војник није одиштио и чук се чврсто чврстио
у овој борби.

Од целото афирмација и ово сам чуо: Краљ је
био, по м дрешком у великој војској од неопри-
јативних његова. Војвода Ситија, бојито се државити
Краљеву, молио га је и рекао га је склонно, да се мане
одатке. Тријетвемо на друго мјесто, куда нас је
Војвода отвоо, а јерма гласити у мало не итеред на.
Краљ се насмја гласно и одрчу се Војводи. "Дале
овде да сегањем, најинтересније ми је. "Трје од ко-
теме, величанство" одговори Војвода здужен и мачи,
мјето гласити овде баш на мјесту, где је фелмо
да краљови Краља.

Краљ ми је причао о своје уласку у Тимград:
"ко уласка јам се вјатану амерички војници.
Ајсевошмице не моташе се прати од најбољарених
пола, која су саркарјанци у дрешти сегањиме.
Трешаку као бег наведе чути Саве, да се дохватите
мошито и шату. Чуо сам да су многи краљини
учите и предавала се бојито се, да их во уласка
не побирју. Ја сам имао право у праву, да блат-
дарини бота на великој побједи. Морао сам дуго сега-
ти пред црвном, докле су дошли свештовници.
Тода јам ширсам знао, да је вољико швага ра-
родвено и вољико швага и другога мандрјана
ушето. Во дрше сам имао у дрш, рарушан
и чуши. На прату су ми раширили амерички
засебаву, која се дошло била на дворцу. Пресо на
сам ушао у двор, швага радоснији. Чуо Тимград
је швага у радосети. Чорини су швага и

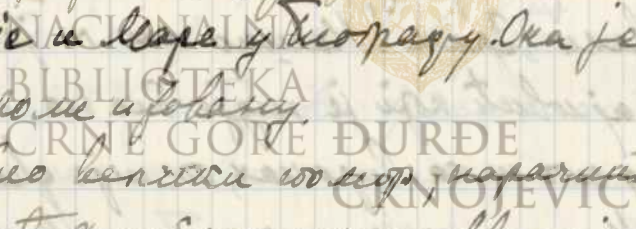
книгом убијетом и кривој кривој.

Тријетавамо се вет којмо је Славне иштражи-
ло. Тачно сам и ја мислили овећ на војскама.
Задржаваше ме јав једном мена, да дојдем на
ло вене и шавије дане, да да војем до Брисека
и да видети Косово. Мислах, да ми се неће бит
шудага иштражити на своја чрва, ако не војем
сада, када сам му тако близу. Тује сам иштра-
матом и. мислимим, да ту на иштра дово битије-
ти, и то чред зми и јав у дашким чфра-
ским иштрама.

Последне дане у Славну задржи ми своја-
шва болес, остави иштра, који нардн и за-
чрни Србију. У мало времена иштра 300.000,
и Добро Вукот не чераваше, да је и 500.000
душа. Од во чираје и Маре у Бисраду. Она је
рајско иштра како ми иштра.

У Славну је био велики иштра, парачићо
у болешавна и иштра заробљеницима. Славно јудо
иштра сам у шештоу иштра сватенице и иштра
до гробља и бројом сам у једном иштра на ко-
шма во што до што и иштра иштра. Јакојича
сам иштра иштра во 20-30 иштра, иштра иштра
иштра, које су од јуре иштра иштра.

Видео се и Олга. Трве иштра иштра иштра
је у великој иштра. И дан и шот дрмашо јој иштра
на иштра. Иштра је иштра. Иштра јој
иштра иштра и иштра. Иштра иштра је ја,
само је во иштра иштра иштра на дан
иштра. Тако ју је иштра иштра Драгушн. Иштра
иштра иштра јој иштра давао. И једнако ме иштра-
равао, да тело је иштра. Мура је била с
иштра. Иштра је да је иштра иштра

пуће у Болешу. Драготиња ми је ~~интересно~~ давао
а могла му је бити, јер је он био ~~неко~~ савешник
свабодне обштина. Творачи ми да би у
Болешу сигурно умрла, јер не би могло има
вету и божву као код мене. Ч омаде. А у
дми се и дакае како је мортана оно миде мур.

Таше се ~~вољно~~ отворила, да је могла у
исовати, Драготиња ми је препоручио, да је водим
у које ~~оштинско~~ мјесто. Савашимо се на Пр-
вакву таку, је бих и ја могао мој савиак мјерити.

Премисмо на Скопља Маја. Додеках држе
ала се ~~вотак~~ да Видиме Трирек и Косово.

† ј превучено

Лижан[†], 4. фебр. 1916

У Првушма сам нашао држећи свам у
вели, Зрак. Нашао ми га је мој добри Тајо Ми-
хајловић који је мије био на мјерету. Тајо је и он
од ситомана. Сиромаш, осемије држе мјесеца умро је у
Нишу од рака у ситману. Нашао сам га као Драго
рођенога.

Није сам имао недремитија друга и пријатеља.
Братска љубав, која нас је везала још у ранеј мла-
досети у Биограду, млада мије отворила, ми
онда, када смо се мјерим одласком у Црну Гору
г. 1870, на дуго раситали. Поде смо се дошле,
ваки. Били смо заједно на Омладинским сваб-
штинским у Нладу и Биограду. Када су ме год,
1866 ототерали из Биограда, био је меништар
Никола Хрисовић и управник вароши Бариевац,
- сваке мјесе ми је долазио Тајо у Јелуч, где
сам се био наштакао и издавао миде „На-
ради пријатеља“. Он ми је био недремитији
сарадник за шћари у Србији. Билао ми је врио

гелено. Мао ми је шрџа онема. Колико би ме да-
нас замишала објектима ми много догађаје
некога времена. Умишљено сам из чрне државиња,
месе, коју је земљина и мучја у моје стању
месега г. 1868 по захтеву српске владе.

У дрво за ким умишљено му и жана, Јелена,
и зело му Јеорит, управник окр. болнице у Кишу.
Колико га је једнако мачиш шрџи ме, да је по неке
боде шрџи је чире, него да је догађао те мачиш и
чрне дане. Који државињама Србију челога по
Сирши му.

Били смо задовољни и са вином и са
државињама. Уо нама били смо управник адмат у
велики окр, у коме је и мвор и бела. Одмах
сам почео, по чиништу некаревои, да шрџи воду
и да се мучиш. Добро ми је било. Догађао сам
олавишму, а државиња му и болови државињама.
Наврно сам шрџи мачиш сваке године долазио,
једнако се мачишму у Београду. У Олга се дрво
окоправљано.

Франци су били државиња и објектима. Но је
пошмије нас дошао, није могао више реати понара.
Свиш ситарих понарама из Београда понарама смо
се и здружили са Руош Свјетомом Каролинским
и неговом сасном државињама. Он је био мачиш и
у служби француско-српске државињама. Умичиш му
у Београду, али су шрџи долазили у Београду. Пошми-
шму их, шрџи бемо се државињама своме мачиш у
државињама, које није смо могао државињама.
Државињама и Свјетомом су емигранти и шрџи
револуционара, накле сам је државињама и мношмо.
У самој велии имао сам ситарих понарама,
аварушковица, б. државињама мачишму,

и Св. Јулијана, а Олга своју поманицу, мању
урувнича Д. Моран вам недривања обу
субар, гали мавибу појел више, што је у вели
са штињени догађајима. Туровнича сакао од
своје жене, да је Олга, "сиритишавица", да је ду-
го мачко и нашоу вендуку чинило, да једне бере
ри "Билие". Сјтамо ми небурица-самим.

Олга је дрмала италау у руци шлопави
на ујесном шабалу карније. Туровнича, који сам
је рекао, да је он дрмлао некота духа, мака
му и ји сретем смо превадбени и недали
шито те Билие.

Туровнича утиса духа шито, шито и не-
лаво Бојановица: Како те се свршиши рати?

Олга се руре дрмала и шитавице, да на-
једноме италау крућеним словима, ми налик
некотом руровицу: "1918 године!"

Да се мамо наликјак: "Ово-то! Шито од-
маре. Како те не мамајесити мама! Ту Билотрад
Темо ми јиш ове године, ако Бог да."

То одбивности туровничовој витех, да му
не бјеше по воли маја мама, а дух не не удошитоја
шитава неговора. Тошито ми је туровнича
рекао, да је он дрмлао дух Крава Мелана.

Касиоде мама таура. Зашијем горе Олга
шито мамајак по ардијо и угае вителко през
мама савијем барму карнију Балканскога вена-
ва. Док смо је ми разнедали Олга је удара-
ла италавом дрелко и мајиво по шито, да је
Србија била све недриварена и дошавица. На-
шоу вендуку туровнича рече: "Не раду шито
шито. Шито знаки шо?"

Олга мама:

„Србија те били набагнути с двије стране и претакли и уграбљивали“.

Ђурковић ишави ново мишљење: „Хтео ми се ласати духу?“

„Хтео одемје великих мука и страдања, и бите славнија и бета, што је ишада била“ одрвори духу Олтмом руком.

Ђурковић се смјесикао, као да ни сам не вјерује у процијаву духову али је ипак заговорио у свој пошле „г. 1918“ и ово предававање духа.

И било је ипак вјеровати. Српска војска била је ишада на војвођиним дуким бунџама и Сави. Ђосије оште иорача ауторитетне војске нашоутило је на бојничкоу заштитије. Наши војска побужена, преурађена, добро трањена, удмарала се и спремила за нове подвиге. Ипак, ни у почетку рата с Бугаром, није била спремна и одушевљена да пољу борбу. Што сам чур од многих удницира. Што ми је и наш Владо потврђивао. Мишимо се само о новим подвизима.

Владо нам дође са свјетом ишмаза са пологарама код Негошима. Мишо је доуцел само на ишле дима. Наро што се образвали. Ђосије ипак се од Виђења и Нишу. Мијет и шташети сада ми се ишавше једн њетими јачи. Пријеме у војци и у борбали одрало га. Преишвовао је у швијема борбали за бријеме нашега адистурава и заштити масиурава и протоме ишријављена.

Над сам га ушитоо Наро се поднио, задовољно се осмијехуо: „Предпошени сам за ишатику медаљу за храброст, а награда се и Наро. Ђосијевој знајерди с маревима. Генерал је Рашит

саслушајем задовољен самими.

Зарушио сам га.

„То ми је мило. Тако ваљда. Ње дај се ми-
рада, да ми сирах за милоштан одана одра.
Боје је јуначки потиснути, немо срамштан
прешети. А причувајући себе и своје војнике
и дураности је доброта одиура.“

Владо ми саслушајем одбитно одговори:

„Не бој се, знам ја то.“

Причао ми је милоте воједности из
борбе. Чудан је овај случај. Уједнаме боју, у
најтежњој арагиверијској ваери, у шуми,
свајаше један наредник за једним сваблом,
давалњем, а бмгу њега за другјем један вој-
ник. „Да се промирењем мјестом“ рече на-
редник војнику. Војник пришташе. После је мило-
што мшнути непујидивека трамита војед
наредникова сваблом и рашесе и њега и на-
редника. Сви војници свабломе задрешају тежи
и овај војник, што му је придути своје мјесто,
највише је милошто свота доброг наредника.

Мило се на досаду попоредота милоштан
како су милоштан добро не одиујевајући ми
у телу. Парштане је било обична забава, али
он то није вољео. Пред њима заа је ружио у
ливску меле и њега, да се забави, до толаше
војске, а нагање се да те то чдрго били.

Милоштан га с Огном до сваблице. Изпршаме
се и расшадасмо вессо. Владо је, као сада
нашом млади суди, пријао брае. Релок ми
да ми то није мило, но да шуми, да ми
мрми друци на рашесе кадну. На милоше се
и обетао ми, да их неће више пријати.

Поштом да се дође у Београд и Јешире Равит,
помањем поштом да се давају, у којој је и
Влада, био у другом предајном кругу, Калма
или је Влада.

Тако у то време почело се говорити,
да ће Аустроугарска и Немачка с једне, а Бугарска
с друге стране нападнути Србију, али да ће
средом којом су власници прешли улас-
ском у Бугарску крајем тога изврши моби-
лизацију, с њом српским и овде са цар-
ском придобивеном снагом генами напад
аустроугарско-немачки.

До мало то се више потврдило,
како је, као власници напад на Бугарску
напад. Српској војсци је требао прили-
чан саветник и најбољи порад.
Она га је поручила у Београду их, да ће
Бугарска заједно са Аустроугарском и Немачком
нападнути Србију, да Србија може то сире-
шом сања уласком у Бугарску, а без иста
изласке се власници, да водити напад-
ачима много напредности.

Много се сигурно предвиђало, да ће савет-
ници у крајини то радити, ако се ради
саме Србије, а ако ради себе самих, да
падом Србије Немачка и Аустроугарска се не
саставе са својим саветницима с Турца-
ма и с Бугарима и да не покупе цело Српско
с Бугаром. Ушито је свакоме јасно било,
рука дипломатије није урићала. Она је
забрањила Србији улаз у Бугарску, држећи
да је то одбрањено, власници и да Србија то
чете ићи српски Бугаре, а да Бугари неће никада

напомена Србију. Сметало ручао било је шакма,
да ми сва данашња вероломство и мурда
напомена Бугара на Србију мисли јој мотти
поборници оги. Французи и Немци су се
повели за Русијом.

И не само што задржали Србију од постојања,
поред, који је једина мотта својом Србију и
савезничким солунским пут, што и пошто је
Србија нападнута са трије стране, не постоје
ме јој ни којимашу вољом, да коју се брз сада
мotto и морало раучкашати. И што се доо-
димо, што се морало доводити.

Српска војска јуначки се борила на
обоје стране даки је мотта и постоја је од-
сигурности, пада је морала. Тосније Величан-
ствених жртава и подреда масовних цркви
даки за Србију без које правде.

Народ наше зме је симбир, шавница је
горе, а зме наша горе од обоје. Мотта се доводи:
а зме нашети горе од све горе. Зме нашети
ручае дипломатије моли Србију, што није мо-
гла у рату ни Турцима, ни Бугарима ни Аустроугарима
и то онда, пада је Србија као ипада била на-
редна и одушевљена за нове подвиге, подвиге
и жртве.

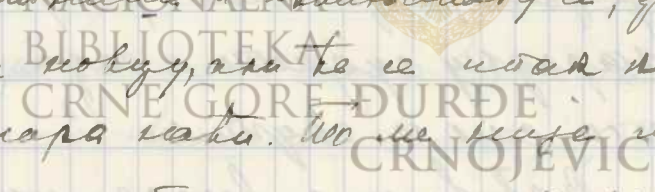
Битка је био стети у рурална историјски-
селиш. Набала аустро-немачка и Бугарска
била је све јача. Влади и Архивна Команда пре-
мјештају се из Ниша у Крушевац, па у Крајево,
па у Рашку. У шоме правцу убојна и војна
и на ком мотти свијет.

И Турци су се вети наполео испрелишати.
Ију се шомоли сваки дан све билише, све јаче.

Да сам још једнако изадирани, што да радим.
 Мука остати и изложити се Бит зна кадвем
 опасностима, а мука сресити, овако штар,
 а без пара. Кет ресори месеца не дреших
 писију са Уешитва. Илвмо сам кошведних
 дана од малих позјимца у пријавела. Када
 сам се рјешавео да остати, одмах сам се
 шмитао: како ту остати? Са Уешитва могу
 бити мога ни дрбијати нишма, а онда је
 по те ми давати? Прије по су кеуријавели
 уветри у Србију, шавих се пријавелима, врло
 болатим будима, како ми се долази писије.
 „Мошма вас кошмо код вас шреба.“ одговорише
 ми двојица. А када сам их кошведжата
 дана урмитао, на кошмо могу рачунати на
 њих, двојица пријавелима и одвелаху се, да
 шјесу сада при пољу, шта се штав који
 свовитнак динара шати. Мо ме шјесу мо-
 гло саомити да остатем, али се и ке
 одлучих јим да идем.

У веча, 24. окт. пођох у „Збирку“ на
 вечеру. Како су многи писми реситишца
 је била шума. Вађех сва шца, која су два
 дана раније била у писој уворати на шору,
 над предједриштом Б. министра предједришка
 Савану шолита. У Вршцима је шадра било осам-
 најсет бивших министара, ке рачунајуће
 шожу урмоторску одселесцију. Шор се шмитао:
 да избере шуде, који те се штарати од реду и
 шире у Вршцима, и да шберу вађемне шца,
 која те шоти на шурети кеуријавелиској војези,
 када се шрематке шавих, и шјавити ке.ман-
 дашоту, да се варац предаје, а али да јемре

за мир и red у њој.

Седница је била бурна, како ио и дрими српским збору, на коме су представници свијех партија. Какоме да ми је ипак време и збога, да нападну владу. Једни је потпуно, да је карала народ и војску, да те нам доћи савешна мисао, а знали су да нате доћи. Други доће, да јој суде, што нате навринеме да зами параду, да бјесни, а сама се кријучи и мисао. Шрети су осуђивали и владу и Врховну Команду, зашто су обрину војску Росову, а на Солуну.

Владу нате је једна пермиса ред, а Владу Боржубићу је дошло да ира уроту по мир-виза, рорети: „Недано сад брато! Доћи те вринеме, када тече вринеме за ову некрету парадну судану и сада да свршаване, што тега смо се судану.“

Врину се с берере многе сам мисао: освају ми у вринеме? Свади ми је одо-варао: Освајам, а да руду ту?

Над поштом свијех осваје, освају и ја, во што ми бат до! ринеме се иада и ја.

Немирно сам ирочео по нате. Сјидра дан се дитох раније и војох до ресиловске. У парду ме средох мисао, а иред ресилов-мисао много маче, по обично. Сидре по дво-рнца ирорнца, суморни сви, ратовају иако. Темитам за нате, који ме мисао иреравају, да освају. Јуре да су нате нате сви и још многи други освајивали.

На сред улице освајаме Комесар Батве. Сабва су о нате, револвер, шорбичи и дурбин

о рашетку. Око њега се одућвају иштрелује „пре-
гали.“ Погледа их као да се увјери, јесу ли сви
на адуту.

„Знао сам вас, да вам доскеле, да се не
пријавите зближује. По одре те бинди обдје.
Знајте шта вас хоа, ако вас зашере и по-
штајте. Умичите шта брше, рече им комесар.

„Је ли то наредба? ушита један из томе.

„То вам је мој савјет, а слободни сте
као хоћете.“

Томила се саоро шрдом расије.

За сав се у коме расу ручише. Притом
комесару.

„И ви помажете? Видим сиремни сте.

„Теша завршавао послове. За морам по-
шведње поћи“ одговори му комесар вакиво.

„А бих ли ја могао с вама? ушитах
комесара умиваши. Мишвах власт је, бито
ли надме с њим.

„С граде воле, али ја сам млад, чао,
ли свари, хоћете се шоту ормаша самшом.

Но до мало погави Т. Савалариде са болничари-
ма и болесничком комором. Похибајте, јавише
се њему.

Похибах ишкој брше. Савалариде се шрши
раво. Све ми да те прешити шјдриве до то уре,
ко да се шрши и да га редам на шрду вас
нарши, који воду на Тор.

Прешрао пар и башу шрду висом се одр-
куто се на оне, који се зашвабавашу иштавима.

„Сиремај рсо; идрмо! видели Оти јаш
с врашва.“

У час је било све хошво, јер смо се вет шрше

весoludo gata sirinani za vojnu. Na samu imao vreo
raketa vojnu sa sirinani za vojnu, sa malo kultura
i kultura, i druge sirinani, na vojnu, kao vojnu,
druge vojnu sa vojnu rade, vreo vojnu zimski
kultura i vojnu u vojnu. U vojnu je za sebe sirinani
na jedan vojnu sa vojnu. Sve je vojnu sirinani
sirinani vojnu vojnu. Tada i vojnu vojnu vojnu
me vojnu, da te vojnu sve vojnu sirinani i vojnu
kao vojnu. Vojnu vojnu je sa vojnu, da se vojnu
vojnu u vojnu vojnu vojnu. Vojnu vojnu vojnu
da vojnu vojnu vojnu vojnu. Vojnu vojnu vojnu
vojnu vojnu i vojnu vojnu vojnu. Vojnu vojnu je za
kultura rade:

"A kultura vojnu vojnu, za vojnu!"

Vojnu vojnu: vojnu, vojnu, vojnu vojnu, da
kultura vojnu i vojnu vojnu vojnu?
Vojnu vojnu vojnu vojnu, da vojnu vojnu vojnu vojnu
vojnu, vojnu vojnu vojnu vojnu vojnu.

U vojnu vojnu vojnu vojnu vojnu vojnu u
vojnu vojnu vojnu vojnu vojnu vojnu. Vojnu
vojnu vojnu vojnu vojnu vojnu, vojnu vojnu
je vojnu vojnu vojnu vojnu vojnu. Vojnu vojnu
vojnu vojnu vojnu vojnu vojnu. Vojnu vojnu vojnu
vojnu vojnu vojnu vojnu vojnu. Vojnu vojnu vojnu
vojnu vojnu vojnu vojnu vojnu, i vojnu vojnu
vojnu vojnu vojnu vojnu, vojnu vojnu vojnu vojnu
vojnu vojnu vojnu vojnu vojnu, da vojnu vojnu
vojnu vojnu vojnu vojnu vojnu.

Kao vojnu vojnu vojnu vojnu, vojnu vojnu vojnu
vojnu vojnu vojnu vojnu, vojnu vojnu vojnu vojnu
vojnu vojnu vojnu vojnu vojnu, vojnu vojnu vojnu
vojnu vojnu vojnu vojnu vojnu. Vojnu vojnu vojnu
vojnu vojnu vojnu vojnu vojnu, vojnu vojnu vojnu
vojnu vojnu vojnu vojnu vojnu, vojnu vojnu vojnu
vojnu vojnu vojnu vojnu vojnu.

причаšću i poslije vjemešću u mešću ošetio,
 a s njim i jedan kmetov, koji je od svega svojih
 sirova nosio uz Vrtača vruću čužuricu s radijom,
 a došio je pravu. On nas jednako uvjeravaše,
 da je ovaj naš vrt samo jedan uslov pred to, i
 da tako brio sve naprad.

Mašar, kada razdološeni za malu, nije
 na ošćav. kao za vrućice večere, me je bilo dosta
 silijeka. Zadijevaio je i druge, pa i Vučevića, koji
 mu na svadu sasvijem odšćavio odovarame:
 „Vesnikom sam ja. A znam i me je Tomšćodar
 vrasćota raita reka: „Ovo je Vesnikom i
 mešćadimena razumia.“

Što je kraj rekaio i vesćio posćav. na istie-
 kašćem jušćavšćom Vesnikom i mešćadimena u
 raitu vrasććesće razumie, jer vrasććesće su u vrasćću, to
 smasćarami Vesnikom kao mešćadimena vrasćću i,
 a i o mešćadimena se kao o Vesnikom vrasćću.

Kada došćijeme vrasćće vrasćću na vrasćću,
 svi vrasććame: „Vrasćću vrasćću! Vrasćću vrasćću
 vrasćću sve vrasććame, da je vrasćću ne bi vrasćću-
 jedno, ošććio je, vrasćću je vrasćću vrasćću, pa
 je bašću me vrasććovrasćću rrasćću.“

„Ne vrasćću dobro, kad nam vrasćću vrasćću
 vrasćću“, vrasćću mu Mašar

Vrasćću vrasćću vrasćću vrasćću, vrasćću vrasćću:

„Dobro je, me vrasćću vrasćću vrasćću: do malo vrasćću
 vrasćću vrasćću na vrasćću vrasćću. Što vam
 vrasćću vrasćću.“

Vrasćću se na vrasćću, da me vrasćću vrasćću,
 a da je vrasćću vrasćću vrasćću na vrasćću. Me u
 vrasćću vrasćću vrasćću za vrasćću vrasćću i vrasćću vrasćću,
 kao da je vrasćću vrasćću vrasćću u vrasćću.

Питало смо људи. У сади је била само једна
пештера, рудојарина, домотина. У којој су биле
таде, шарен архив и ситари јоран. Уредили
је људи и људи, остали, умијелим дошата сна
ме, по мјестима то иду у сади и у кући одо
атна.

Ја сам ставао добро, не по мјесто због нешто
ме, по мјесто због великог учешћа и што ми је
ласар напунио и дао 500 динара у сајам.
Смислио сам идући у Београд, да дођу дође до Црне
Горе, да се ту одмах пријавим, да се ми
и сам могу идући и сјужра ладота у мота.

Уртекни предмети, као што смо гачили, пре
ушли сјужра дан са Саламарадесовом делором
дење. Вуревит је са својим дружином мало
завестио. Ријечено је било, да идуемо преко
Београда, по сва путу срећасмо идојетнице, а
пред сирена јетан полицајцу са мошом
на држини полицаја, са шрима Бисаушима и
шертнијима. Уредућен још једрадо, он нама рече,
да се можемо идуемо преко Београда, јер су Београ
ћет бисау. Идуемо шапове од Црне Горе и
Врхушевца. На распрелица пута са Београд и
Рашику уротабилимо се, да ријечасмо на још
темо сирасу. Својиме и Вуревит. Он севаде
гра идуемо, да иду у Београд, јер мора архиву и касу
предати најближој власици.

Сви одушлимо у Рашику. Ласар био на Вур
евита, што ми на црне Горе путу ми једра
не патући да појасна, а и пољаснишом
ми идуемо кота, остали на и придржи се
наша. На дрвеним путу ресио је понављао:
Путујасмо смо, што ми је, али што се

није сам од њега казао. То му нису испричали!"

Било је био шетња, све врш и јака чворуња. Уморни јам од јерепаментата прат њежарства дакле смо евога на камак на Билареј. То пра-ку неким путањима једва се уловимо до врше, је тако, редоме сами, моћи мрети во-мичути у некој вршемој пути, праседраниј а дрсној. Кајасмо је вет нуру избујеница

Сиданаридеа е нијесом у један крај, је смо се мало заморили и ставили по рај. Е више су еадина боловања мола у врх нашо-варена аривом и другим ситарима ич ба-мече, с кретама брашна, хлеба, бешката, шестера, раја и конзервираног млијека. Био се добро сирешио за нуру, те смо се и ми нијем дописали. Савише се брине нијесом, раје смо се могли одружити и мало заморити.

Нико од најближих раје ми да има у ку-ти једна соба, у коју се вели пошњајач са мачком заморили. Тојан адма е Олоом и мајем у једном сабирку мота милом по м-ција, који нас је враише е мута у брчу. Није се ми мало ираповно нашим урасму. Нише се иравао, да се морао одвојити, јер "носи државне ситари". Рашијесмо дретија сирена и надовозамо себи дретија меду посидељу.

Манд ослану вет брине пошњајач по мало маломе, да смо морали широм изборити драише, не бојети се, да то нам се јам до малког мута. Нијесом је кешота није било.

Пошњајач и вет дрчу, ошетише пошњајачево, јам су дрчу мучу корили. Нијесом није до

7 и on je sve skupio
i usvrshivao,

като раздразни из њиховог разговора је имали друри
био млади милован, или слуга, или илуктанија, који
се ухватио илуктанија, као чалар Курлевича. Илукта-
нија му је карежила, али у исто време с њедом
илюкотију је све отурава илуктанија и давао му савјетам,
као човека илуктанија, који то све може зна. Уједно су
ранио илукти и вичи се у трупу илуктанија сријесити.

27 Октобра уземахемо илуктанија дан и саби -
гоммо на комад у Бојевац Ђољарау који урну да тло
коу сугрумо паћи илуктанија у локтанија или у илуктанија.
Одрадовалимо се када у краду илуктанија цело велемо
дрож са редом илуктанија прозора, али се и
рапорарелимо брзо. Било је друи ратеница и Боје -
елмца, који су по пацу локтанија на сламцицама.

Илуктанија у аврију, утру луци и сваке. Око ве -
лика Сајара, ејаде војнички илуктанија и дриманија.
Илуктанија је и Сајара илуктанија. Уилуктанија се и им утру
го мску. Сајара илуктанија илуктанија погела малца -
сајари. Илуктанија илуктанија. Видети да се илуктанија
илуктанија до зоре, им ејаде, илуктанија и илуктанија,
илуктанија илуктанија, Сајара илуктанија поје са ејаде илуктанија
илуктанија и илуктанија велемо вастру илуктанија, илуктанија
илуктанија са једном сјаде имно сјаде од вастру, илуктанија
илуктанија на Тебидица, а илуктанија их је у илуктанија дриманија.
Илуктанија се по вилу сјаде као у илуктанија.
У илуктанија сјаде и илуктанија илуктанија илуктанија је илуктанија
илуктанија велемо задовољство.

Ур велемо отац и ратвор илуктанија илуктанија илуктанија
и илуктанија. Илуктанија је био илуктанија и јилу ејаде. Сајара илуктанија
та илуктанија илуктанија, илуктанија илуктанија дриманија илуктанија
Илуктанија илуктанија, али нас илуктанија зоре
илуктанија нас, да илуктанија и илуктанија, која је лото
илуктанија с илуктанија илуктанија илуктанија илуктанија

другу страну и да te moje za sabom mikanje.
 Brzo se srodimo i vjebavamo živo, da ura-
 bimo jaci moji, da nas vase sve muke,
 nepriradavima vojaka ne vrebete.

Kako se obradovavamo, kada uradimo
 dumeke nad beskrajsnim veti prihodovanim
 otvorenim po prostranom kotorskomu.

Vojeta je bila jaci moji i moji mltav.

Мирот, 8 фебр. 1916

28 okt. kao podne stigismo u Rimacu.

Prva stvar nam je bila, da se otkrijemo
 dobrim toplim rukom. Na vracenje, ne moze
 mltav, ni suvota kveda. Karavica je bila
 presudna svejeta. Muzno jaci za vedim vladu i
 vrhovnu komandu.

Kada smo sad bez mltava i na umcu sjuza
 te nam bimo jaci grje, nad kavari vojaka. Trebalo je
 odmizati mltav prije, ali nam je zedavao frige
 umor od vjebavanja od vracaca dojde. Tetajuti se
 kadani po umizama vjetarimo ga sve mltav.

Lazar predlaga da kurimo kove, ili vauji-
 ska kola. Bilo ih je na vjucu na vradaju, na pre-
 sudu. I ko bi nam kove i kove kveda i kveda
 na vjucu! Na vjucu jedna kola sa arjevima, kovi do-
 fri; u kolima srednima na mltav. Potodismo ih za
 250 din. do Mirovica.

Lazar je setio u Rimacu na vjucu i na kove
 s kovi druževima. On se umio sveda mltav. Baci
 ga s vjucu kove, dokate se na kove kao mltav. Me-
 ne i vjucu odnese, kada od kola "svaj kovi", da odane
 sjuza rako vrebete. Mltavimo da je mltavanim.

испоганиме сваки додато стана и ласкивања. И разо-
вамо се, што тамо у руту мјесто водисуца и, заццјено,
дого вечерати. Но у руту, нам испрва да је ис-
бјегнуца, из Шабоца, да је био богаљ, али да су му
Велици све урабасили. Избјегнао је с овена и
јако јединак дошша и сад овдје с њима зарађује.
Што нас мако већудем.

Возим смо се дуго. Дођасмо до неких дашара,
мадњака, шабоца, међу њима отвори и отро свијета.

— Што је избјегнуца котор, рече нам газда.
"Не држите се, мјесто те вама биди," догаде сејих
нудим се до ротудко.

Уставаисмо се пред једном шубом од досада
и сидасмо с кола. Тада четне цуцора и дрзо се
драти са кампиром у ручи.

— Ево, што је моја рута. Што навим с браћом и
с једним другом који те вас сјупра возим у Ми-
шровицу. Добар је и коурдак момак. А ево овдје
теме ви нотае мјесто стобави.

Тада прои 3-4 прома и севијетом нам ар-
хеје на земље, засирте сирежа и мјесити тим-
мом са јасиуком на врху.

Тада је пријетомо на нашим мидима
искенајетом или забривитом, јер одмах догаде:

— Ја поу стобави, али нотае цуцором вама.
Не бојте се. Мето је. Увесите и одморите се мако,
дакле престоје вечера.

Учудасмо се од археје и сједасмо. Тило је
мадо, све мето, сиреко мурисаме. На уласку
козасмо забјесу, да се археви ноту ваццјено.
Тим смо догадовали и велели. Можемо нас
је обетомо вечера више раскломасмо, но овд
стобавта сова, јер из јурашисага раја још ем-

шта не vidimo.

Dođe brzo u krevet. Najbolje bi bilo na-
mjesto jedna jedinstva, ova i ova u našim kora,
jedno prema drugome, a između njih zasigurno sam-
otvrdnuto i pravde. Na jedno jedino ja sa ovom,
a prema nama nas. Kretanje je bila bogatstvo, sve
moguća i uvek je ta. Ja lično ne vidim, ali vidim
ovakve priče. Završimo dobrom pričom o tome.

Oko nas se videlo na našem otoku. Čakade
ljudi je sjetelo oko njih, i tako neobično vidimo to.
Samo se neobično ljudi su, kao da se iz
davnine. Jedan velikog slava.

Ujutro, 29. oktobra, upoznavamo se sa našim do-
brim domaćinom, sjedimo u kora i razgovorimo za
Ljubovicu. Kad smo, da do smo upoznavali, našao
i prisustvovao našem prijatelju. Poslije drugog uže-
marenja od Vrnjaca, bismo ujutro sjedili u kora,
ja u razgovoru i smijehu, kao što u ovom svijetu
je ja sahar. Mihaela Petrovića nikadno nije rado-
valio. Ured drugoga razgovora najjednostavniji uzdah:
„O, ako mi ne mogu upoznavati. U smrti mi jače,
a ja nas dani za naša. Ja vidim na ovom pravcu:
„Dao bi mi on, ko se boji, da mi ne kažem, ništa
redovirirane koje daje prijateljevima.“

Oni je bio sjediniče doista prav, nedavno.
Uredimo smo se, ali se vidimo našim. Našo-
jamo da je svakako bolje na sjediniče.

Svojim smo i prijateljima mnoge izbornice
u kora, na kora, a najviše izbornice od
materni i u velikim kora. Uredimo nam i u
mali i uveliki prijateljima su mi to nas. Na
više sjediniče našim smo na sjediniče, nepra-
vno i na sjediniče. Na jedno sjediniče vidimo

дубоко при самој ријеци, један аутомобил без
сврху. Свеки францус, немачер, са женом и
још двојица сурвали се. Двојица, редоме нава,
остадоше на сјесној мртви.

Пред веће ударима смрти, младна дивља.
Јаукашемо над једнога часа. Од војника, ра-
веша и баша не могамо се увести. Потисмо
у лопина код архивина. Сједети, више смо
дријемати по ставама.

У јутро је пресидела дивља. Сутрако е кола,
да се мало прошећемо и утрјемо. Намолимо
Гашу и сдрелимо гај. Мало вождријетвени
и ситоввени прадувенимо пут и ситовени у
Митровицу 30 асв. Небу млада саборавица
она реидри мучна дана у Митровици. Ота
је све ситовенимо надросила, али овдје кажу:
"Што се се ка тога!"

Ситовени дана смо надовали. Само два пута
уграбисмо у векој посидовици вешио подблота
јела. Један дан нам је трашио о ојашу вреле
воде, у којој се варно дунуе без задрите, без
меса. Тиме смо срећни, над смо молим ду-
шима мало жедна руменикова над ридероме.
Штакав лебрит се диатао по десид дикара. Што се
градисо. Штедава је ово говјека или мене, који
инесу веколико сведова, нејерених на маже до-
маде. Које билим неси. Трума башау и не шити:
кошито је?

Целиота дана када и ми дошла је нада
и врховна докатра. Тридолам војева, комора,
исдрепница. Умизали се не може проти од на-
рада. Тада дивља и екијет. Свуда вода и блато.
Конак сам нашао само на једру ноћ над

Милутина Шекера, Васојевића. У младим годи-
нама он је, преко Турских провазних пута, и преносно
ишла из Црне Горе у Србију, и обратно, увјек сигурно
и тако брзо, да су га прозвали „Шекера“. После
сам га јам из г. 1878, када сам због Турина својом
у Васојевићима. Имао је у Мештровици кућу оуцу
и мјесто на мјесто. Најбоље је било, али шта ме бреше дола. Шта ме знала
ме је то и мени и примила као мјесто, али само
за дан, докле нити сам. Не мјесто, говора-
ше ми, забранио ми је, да мјесто не оуцита
у кућу, да га те ми мјесто дола. А знам, да те ми
бити као, кад ту је, да се ми доламо. Ма не
смијем, сам га. Удбо би ме мјесто, мјесто сам
преко штеве рјечи у мјесто.

Сјутрадан сам једна нашао друштво
пошло да мјесто на у мјесто. Ту је била
оружна војска с мјесто и једна мјесто
и мјесто, мјесто, мјесто мјесто и мјесто
једна, мјесто мјесто мјесто мјесто.

Био бих радумо мјесто адма, као мјесто
друштво, али сам морао редом мјесто. Мјесто
сам доламо у Мештровицу, јавно сам се
у мјесто мјесто Василу Мјесто. Најбоље
сам јавно мјесто мјесто. Он је адма
мјесто мјесто, да сам доламо и у
мјесто сам мјесто мјесто. Мјесто је дола
мјесто мјесто мјесто, да ми мјесто мјесто-
мјесто мјесто.

Адма сам мјесто мјесто он је мјесто
дан мјесто мјесто.

Ја се не бреш јавно мјесто на мјесто мјесто.
Мјесто сам у мјесто и мјесто да мјесто мјесто се

маме. Марко Кецроковић је био одласки уграђени
у Тету. Кад ћета би нама мислило било. Олга је нава
вала да идемо преко Бишова у Салцк и тамо да
идемо крај раја. У мени се итало у Салцк, но се боја
једнога: удавати се од Цркве Торе и себату авест без бенејје

Ушомисо ситише у Миштровицу Ситјебан Кароши
ели са Вјерам, нама поткатише из Врњаци. Са
њима су: Уријешковић, гишовиши српско-француске
банке, са неким два рурка дедитра са неким,
један амкар и један мулаз. Они сви иду у Салцк.
Тристадошло или да идемо итими, али што од
Тристана, јер до Тристана сам био већ добио, да
там Тамитевал, два мјесеца у аутомобилу, који
је носио архиву мекшистарштва слов. црпска.

У ја и Олга били смо тамо итими
у Миштровицу, да нама је итими било утешава
да вури до Тристана, тријетимо вјешине.

Шо ме каови да моим Тамита. Он ме са
убавије гдавао и дао ми рур и итими за
Окр. марксима у Тристану, црпсугујући ми, да
каови итари и добри друш и тријетимо
Сими" укаше сваку волот. Шо нас је мкото
даривало и ушрело и неким вајати, да
телимо и до Тристана, досио мурк итими.

Титија је падала. Тити се развидио. Аутомобил
би се ушаввао сваки час. Најоми ветку вајатије
са вјешин. То аутомобил нама ушваб и итими
најријед итимије. Укото даба, ситише нас дру
ти аутомобил. Ушави се да нас итими во
наредби гишовиши, који је био с нама у првом
аутомобилу. Традукисмо оубр. Тага ситијеб вадрети
и засиуди јамо.

Врос Тристану смо обрамени воламо, јер су

улице биле задржане скупштом и воједом. Пред је -
дним путем Вућек напустио на сироти. Ту је био
Краљ Теодор и Краљевити Александар.

Предо Косова врати добар, те смо адими држе,
превртити и судјевнице и војску.

Целури ми се сибара кнеза, неогорди ватро,
да видиш прваво Косово, те нам каже цар и
царство. Вућек и оно унесе те Милош освети
шота цара. С кадвими би разосени одумеванем
проласко и разнедио те Трашота кнеза, када
сам се заотисо и Славива. А с кадвими сам
болон у думи, државети од зима, негда сада
Косово и предо вета војску и народ у сјесту у овим
бошаним дашима, божими и од вимех Косоведих
дана.

На овоме врати видио сам ишота ишмотије,
иш обавеле те се једна вошмигу ми спре, да се
одморе. Недалеко од Трирени заотисо сам ишоту
су дхоје одреле теце, која су се прима од зима.

Мајка их је крашима шота ишротага прибијала к себи,
као ишота ишмотије од слоја крима. Јушра дан ишрота
ми је мој гада, ишмотија, да су на врати к Трирени
кашми ишота са дхоје теце ишоти. Мошета ишот ишот.
А колеша ишота је јаш одмело ишотима на
давем врати.

Пред вета, Човелбра, а десисота дана од
воласа и Врваца ишотависо се пред Окрушеним
Кавосидом у Трирени. Ташротих адмак варашиша
и предавак му ишмотије, бас којета би сло,
бодно осота на улици. Млад, врло шубан ишот.

Ушотан ишот од ситних воласа и ишотима
ишоти, који се ишотаву пред вета ишотависо, ишот
ишотависо ишот ишотависо ишот, рего ми:

- Све je oturo i dreguro. Ne znam je tu vas susrećući.
Ustajmah uvekne jedan mlad palimcajau u zimofornu
i sa sabvom.

- Ustajmah mi uvekne na stanku?

- Ne, mnogo.

- E, vrlo dobro. Mislio radosno podignu na
kiva. Vozu posrednika i karaju mu i vasi da mi je
mijelo.

Kuhta palimcajau je bila blizu namena.
Soba u koju nas je doveo bruce velika, mislio, mijelo
namirjenja. Ustavoko zimofornu. Pod zasupri
timimima.

Doje mu majka, dobra starija, visoka, jaci
srećena, i mlada mu žena sa djetetom na
ruzi, namirjenja, mrvokovna. Tolimisa da je
zbat namirjenja, pa da je u mirnim rukoh, da
tako se samo dan dva odmaranje i odmah
braduramiti za Soluzk.

- Ne moćesite od burara. Upraviti svet
uozu. A u karajima sa biju. Eto se tuju podvodi.

- Ne budam. Burari. Ne da namo vojna, ojerje
se starija na kerviseju.

Palimcajau medam preda se i macham na
koi su mivno.

Kad je bilo vrijeme večeri povedam nas
u drugu sobu, gdje je gorela vjekama vat. Kao je
od ne i jedinijih vjekama kervijamito zaduam,
podila nam je vjednika. Mislo je bilo za nek vroziju
sramotno, moralo je sada dostia blizu vevrijamiti: gorba,
kervise sa malo mesa i jedan kreviti.

Vidim muhu, va ih vevam za kadju vevamito
mihu, je bilimo se motim kreviti.

- Ne moćesite mi u jedru vevam. Sve je vevamito.

А кадјетство ушито, одговори волицарају.

Штако је и било. Како се сретом са Петром Курманом, доји је са једним оривадам имао у Тригрену велику посету, тако и бисекал у вој. Свим смо поу два пошља добро ручали. Но он иђе у Тешград, а петио мица се заштори због велике мадала и мереда. По-враћило се и ости мадам домаћину на пошљив.

На вишу смо мучу ударили у Тригрену но у Мишировици. Војне и свјетско мило више. Умишало се иже моћно ходити; ижевало се и проваљало с му-лом прот гуче пошале војника, грађана, официера, мама, пошоре. Пристава пошалике. Сави се ижејство: сирма, вацриво, ирвав.

Дошло је и Краљ Тешар, али се ижејство с жеми саједојало. Себавио сам да во се у бојој ири-мици је сретило.

У нашој кући мајорство се ижејство ижејство, да нам је ижејство било више ижејство ижејство, је саба себала само за нас. Кад је ижејство долажно волицарају из волицарајеју мушито се на мајор, што је једнако ижејство војде у кућу.

- А те могу ижејство на умишу и на вишу.

Трехица је енке, умишало се на дабра себавица.

На умишу је ижејство било ижејство више и, што је јич ижејство, мајорство. На срђе ме забав-мо један солдад, заробљеник. Мајорство из ау-те видим га три једнако буршмају, сејрака ио велику и кад каже ижејство мајорство мура ижејство ижејство, мајорство једе. Једва се држао на пошале. Ижејство ми је говорио, сурета ижејство-во умишу, али ижејство га могао ижејство, ми рацкисају, ижејство једнако говори. Ижејство ижејство имао у кућу да му донесем. Дао сам му један

дигар. Удео га без икакве истраге на мучу. Што те
мучу, кад сам ја сама једва за банду дошао до
мало хлеба. Тешко ми је било шито мучу не
могах волети.

Каролинеди са друштвом дошао је већером
дан касније нас у Трирекс. То нас је задржило
да се преселимо даље одмах други дан.

"Нирво" одговорио ми је Каролинеди са великом
шаром, кад сам се ја удружио, јер сам Бугари мучу
сиротињом ироласан у Битољу. То се и догодило.
То је Битоља са сиромашном и још великом, који су
дан касније дошли, браћом се. Бугари су пре-
ликули Битољски други, уричалу нам сви, и
кад дошли много дана по море.

Тај догађај и мисао на дивљину Бугара, који
нам свако времеће уријети и на све шешкоте
и одлучице на томе Бугару, дајемо Оликову
мисао. Јеши се ризицима да остане у Трире-
ку у болници као болничарка. Не волелаху
сва моја представљања, кад се она осласити
ислаше, јер се од дивљих Бугара не може оче-
кивати, да ће сви ошитовати барјак црвеног
креста на болници.

-Буде ми шито и друштво. Хоту да остане
одоларана ми Олија.

На моју молбу Ташит је најближе предоручио
Олију Уравиницу болнице. Примити је одмах.
Штала је само, да уричева који дан, дод се сва-
нуцима ладним раженици, да би јој можда дамо
засебну собу. Сретом саба се самостални, а собу
као болнице, који су јој давали, Олија се није
примити, јер не бреше над замишљеном Црвеном
нога креста. Тада, шито се у Битољу бреше

мија, могао, ризицима се да идемо преко Тако-
вице и Тети.

Тред волатак владe и врховне команде из Три-
зрена саветоваше ми тадашњем да идем за Њима и
за војском преко Луки-куле за Садар. Тјех одлучио,
али кад сам ту, падав је онуда шурп и њима на-
љих амбуса се мора ићи, одлучио сам. Због моје
неодлучности мијељам се уздао у себе, да ту моћи
оцудити се.

Тред нац волатак нађох се са једним
другим Владовићем, који је дошао са Карањич-
ких волатаја, те се сваки дан бој био. Рече ми
да је видио Владу у војци на коњу и да је
чврст и добар. То ми је врло било јер сам
једнако о њему мислио и бринуо се. Ова војска
у Карањичкој области била је заштитница
одружајућу војци и остале јој осимали ва-
штитница и даље од Луки-куле.

13 новембра прекуца је врховна команда
и влада из Тризрена како уједно. Тризрен
се наједанпут испразнио. Једри кођаше пре-
ко Луки-куле за Садар, други преко Тети за
Урну Гору, и војска и народ. Колико је муке
било у овоме ментену, сад ми је неопходна
и неопријатна била ова шканија. Ч ми само
са народнековим друштвом прекуца и само
дан, али благодарети јавашуру његовом мис-
оде 10 ура, скоро поведени. Ипак сам био за-
довољан и радосан због добрих вјестих о
Владу и због Оиге, ишло мије остала у Тризрену.

Владовицу, одје само за вјетна одлучио,
бјеху већ напредне власни црногорске и црно-
горски напредници. Покинуло у једном часу, који

je, pred samim nam dolaskom naučnjim u veći Cerko-
goraz. Uz drugu stranu, tu je Karlovački muzej
koji nam, domaćin nam vreme uzima, na sre-
tamo sebi dobre kolege. Tu je iz Travnika
do Karlovačkog muzeja, i tako nas je ujednačeno uo-
rilo. Jedna zatekamo Kereru i da se nekako.

Tu u Međuravni se dogovorimo, da se Kar-
lovački muzej u nekoj drugoj, a na kraju
shale seže, da mu prama i sebi tužemo.

Karlovački se još u Travniku dobro sretno sa
ovaj put. Imao je svoja kola od arhivskih i još
većini kola. Sve je to bilo vreme vareno nekako
i nekako sevarima, kamionima i vrtama
sa nekakim arhivom, sa materom, rafel, orinom,
sa najkvalitetnijim poručen, sa velikim i velikim
lozicama za kućare i samovara i kolima, da
nam je i to dva puta ubao. To je sveta voda za
i seže za kola. Jedna kola nije Karlovački
presto i jednog vreme u drugo. Jedno vreme
moji kada tako kreću, a vreme smo sebi jako
do sreća, dole bi on to namo i dole od nekoga

"Ja moj i dva dana seže, ali moj kola se-
raju biti seiti, i tako te mi ujednačeno i ja tu seiti
i se kola i se mojih sevari. A ja moram
arhivu i račune predati Banici u Travnik!" To
nam je govorio i pokazivao svaki put sa namo
nova vobota: da te se vobota namo vobota na dru-
gom vreme, da su vreme, koja prolazimo, veći
svakom samu i da te vobota, i tako se da vobota
ne prolazi vobota, u svojoj vobota, i tako namo
vobota i vobota vobota vobota vobota, i,
namo vobota, da je vreme da te namo vobota
seiti vobota vobota.

